

Смърт

• Мартин Петков •

Мартин Петков е роден на 20.03.1976 г. Живял е само в София.

Образования – английска гимназия, право.

Досегашни занимания – ученик, учител, разпространител на брошури, разлепител на плакати, секретар, учредител на неправителствени организации, законодателен сътрудник, редник, юриконсулт и др.

Публикува поезия и проза от 1997 г.

Фантастични разкази, публикувани в – SF Thriller (Часът на буболечките, По избор на клиента), сп. Пламък (Честита нова година, Пътникът), Таласмия 2002 (Четиринадесетият конник), в-к “Дума” (За края на една история).

Нефантастични разкази и стихотворения – сп. Пламък (Прасето, стихове), “Сателитни антени” (стихосбирка) и др.

Сайтове с фантастично и нефантастично съдържание – poetry.com (Coming back, Apparition), linternet.bg (Смърт, Осмото джудже, Денят с..., стихове), www.bulgarianauthors.com (стихове), www.fantastika-bg.com (Осмото джудже, Смърт).

По-подробна биографична информация може да се намери на сайтовете на fantastika-bg.com и linternet.bg.

Отпусна тялото си назад и се прозя уморено. Времето минаваше толкова бързо, толкова неусетно, просмукваше се покрай него, изплъзваше му се, изчезваше в нищото и най-категорично отказваше да се върне обратно.

Устата го болеше и караше скулите му да се разтягат мъчително, нещо притискаше краката му и възпираше всяко негово движение, дори дишането му вече не беше същото. Да-а, неприятно нещо е старостта. А той беше стар, нямаше какво да се залъгва, дълго беше живял на този свят и много добре знаеше, че скоро ще му се наложи да го напусне. И същевременно – колко кратък бе животът. Едва си се появил, почувствал си красотата на съществуването и вече трябва да изчезнеш.

Краят го ужасяваше. Но колкото и да избягваше да мисли за смъртта, напоследък му се случваше все по-често и по-често. Страшната й сянка вече се протягаше към него, а иззад гърба й надничаше още по-страшното небитие, нищото, в което щеше да се превърне. Завинаги. Завинаги. Освен ако някъде отвъд не съществуваше друг свят, по-красив и по-добър. Много беше мислил по този въпрос – за прераждането, за преселението на душата, за оцеляването, казано в прав текст. Но за съжа-

ление никой не се бе върнал оттам, за да разкаже.

Поклати глава и се опита да се намести по-удобно. Нещо ставаше и с очите му, сърбяха го и сълзяха повече от обикновено. Само апетитът си оставаше същият. Вероятно това беше от старческата лакомия. Да се опиташ да погълнеш колкото може повече храна, като някаква отчаяна, но неадекватна реакция на организма да съхрани тленното ти тяло.

Обичаше да се вглъбява в себе си. Спомените му го теглеха към младостта – невинната и красива младост. Постепенното му оформяне като личност, опознаването на света около него. Все по-често си задаваше въпроса – дали не е пропилял живота си, дали не е живял напразно, можело ли е да бъде иначе или всичко е било предопределено. Въздъхна тихо и се почеса по носа.

И тогава се случи. Разтърси го отвътре. Или може би не беше отвътре, но нямаше време да преценява. Беше му лошо. Много лошо, ужасно, непоносимо, нетърпимо. Кошмарна, пронизваща болка, която не спираше. Тялото му започна да агонизира. Ето, какво било значи. Умираще. Искаше да кре-

щи, но от устата му не можеше да излезе никакъв звук. Господи, нека само да е по-бързо, да се свърши веднъж завинаги, но да спре да го боли. Главата му се замая. Започна да губи съзнание. В мозъка периодично избухваха объркани картини от живота му. Дните и месеците разменяха местата си, прескачаха се, свършваха и започваха отново в разстояние на секунди. Озова се в тунел – тъмен и дълъг. В дъното му проблесна светлина, която ту се усиляваше, ту отслабваше. Стори му се, че някой стои в края на тунела и го вика. Тялото му пищеше от болки. Не искаше да умира. Съзнанието му беше неподготвено за това и отказваше да приеме мисълта, че изчезва, отива си. Започна да се спуска бяла пелена. Тунелът около него пулсираше, свиваше се и се разширяваше. Имаше чувството, че стените се сричат и го затрупват. Хаосът в главата му се взриви и...

...Лекарят пое в ръцете си крещящото новородено и го повдигна нагоре.

- Честито. - каза той на изтощената родилка. - Имате момченце.